

EGY BUDAI CUKRÁSZDA FALÁRA

ÍRTA: RÓNAY GYÖRGY

Agyam belefáradt a könyvekbe, lelkem a szüntelen rettegésbe :
mit hoz a holnap ? mert inog a világ és billeg a béke,
s mit fiatal napjaim verejtékével, mint a hangya,
építettem és gyűjtöttem, egy zord perc dühe lerontja,
fekszem a decemberi sárban az utcán átlótt koponyával,
s létem, isteni létem eggyé lesz lassan a sárral,
s akit szerettem, ugyanígy fekszik, jéghideg arca,
testén át züllött katonák menetelnek újton új harcra,
vagy most hullik el ép a hódító puskatus csapásai alatt,
mert nem adta a testét, védte sikoltva, hisz egyebe úgyse maradt ...
jaj távozzatok tőlem, rettenetes képek, távozzatok tőlem,
hadd legyek egy rövid délutánra legalább boldog és felelőtlen,
ne halljam, amint kenyérért könyörögnek a rongyos nyomorultak,
s fejük fölött a nyugtalan repülőgépek harsány motorjai búgnak,
semmit se halljak és semmit se tudjak, mint kit az orkán
szigetre vetett s most békén pihen el a föld óvó porondján,
távol a roncsától, deszkáktól, mentőcsónakoktól, régi dal jut eszébe,
próbálja, dűnnyögi, s gondtalan időkre gondol fűtyörészve ...
zengj, hajdani dal lány éneke, zengj a felhőtlen szerelemnek
és kedves, lelkem lelked puha köréből megszökni ne engedd,
ölelj meg és csókolj meg és ma délutánra légy te erősebb,
suttozd túl iszonyatos robaját a kinti időnek,
és súgd, hogy ostobaság az egész, csak mi ketten vagyunk a világban,
fölöttünk ragyog a két bordóernyős lámpa iker napja vidáman,
s túl a plüss diványon és a félkörű fülkén megszűnik az élet,
s ha kacagás csendül, szomszéd szigetekről hallik ide az ének,
mert külön világ ez a terem és a páholyok szigetek benne,
hol a bölcsek laknak, kik rájöttek a világ titkára, a szerelemre,
s már nem érdekli őket, csak a kedvesük szeme, kedvesük ajka,
háború ? segíteni nem lehet, mire hát töprengeni rajta ?
beszélj kedves, és hajaddal és csókjaiddal temesd be arcomat,
hisz úgyis csak addig vagyok boldog, míg hallom a hangodat,
s míg e lámpák alatt gyönyörű válladra hajolva elhiszem egy pillanatra,
hogy sziget e fülke, s ez a mi birodalmunk a földindulásból kiszakasztva,
mert odakint rettenetes baktatni útottan kabátban és kalapban,
mint ahogy halálraszánt katona menetel zubbonyban és rohamsisakban,
és hallani sírását a tizenkét virágáros koldusgyereknek,
hogy betegek az édesanyák s az édesapák a háborúban elestek
s úgy válni el este, hogy lehet, hogy egymást többé sose látjuk,
míg messze éhségükben lázadnak a síkok, és kövéren csillognak az ágyúk.

Budapest, 1934 december 5.